

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Midt igennem Nød og Fare

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Midt igennem Nød og Fare", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 99.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-workid73636/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Mange i Troen begyndte; men endte
Med den i Ørken ubændige Part.
Som i de Dage, da Noah han skiedte,
Saadan er ogsaa nu Tidernes Art.
JEsu! som Himlen os alle fortiente,
Kom dog at redde og hente os snart!
Himlen, paa Himlen allene vi vente,
Himlen, derinde at blive forvart.
JEsu! som Himlen os alle fortiente,
Kom dog at redde og hente os snart!

Nr. 336. - LIII.

1.

Midt igennem Njød og Fare
Vejen gaaer til Paradis.
Du man gennem Torne-Ris,
O du Lammets Brude-Skare!
Du maae over Blærg og Dat,
Hiem til Zions Brude-Sal.

69 Dog det bliver let at glemme
Første Øjeblik der hiemme.

2.

Ej! saa lad dig intet trykke,
Sulamith! paa denne Jord,
Efterdi den er saa stoer,

2, 4: med] sammen med; den i Ørken ubændige Part, den løfleløse del (Part) af menneskeheden, som holder til i verdens ørken, al i tomheden, jfr. nr. 337, 1, 1 ff. — 2, 5: de Dage, da Noah han skiedte] dagene forud for syndfloden, da Noa iredesatte de ugudelige, 2. Pet. 2, 5, hvor Noa kaldes retfærdighedens forkynder. — 2, 10: forvart] genit.

Nr. 336 — LIII. Original. — 1, 4-6 og 2, 8: Man kunne tenke sig, at Joh. Ab. 14, 1-4 her lå til grund: Zion nævnes; Brude-Skaren: brudsfølget kunne være de 144000, som følger lammet, hvor det går, og ordene: kan man dig for Thronen here, kunne sigte til den nye sang, som synges foran tronen. Lighederne er dog vist for usikre, og salmen har træk, som ikke peger i denne retning: den tornefulde vej til paradiis, Sions brudsal, som ikke passer synnerlig godt til Sions bjerg i Joh. Ab. 14, 1; det at lade sig have for tronen kan ligge så godt stamme fra Joh. Ab. 7, 9 ff. Snarere er salmen blot gennemtunet af forskellige, ret ubestemte bibelske klange, som digteren uvirkeligt har grebet for at udtrykke sin stemning. — 1, 3: Torne-Ris] ternekrat. — 1, 6: Zion] se under nr. 334, 1, 7. — 2, 2: Sulamith] bruden, Hvojs, 6, 13; er det sjælen som så ofte? eller menigheden, den samme flerhed, som i 1, 4 kaldtes brudekaren?